

Література:

1. Кравец М. А. Коммуникативная стратегия: систематизация определений, подходы к разработке // Вестник Воронежского государственного университета. Сер. Экономика и управление. 2013. №1. С. 149-153.
2. Лашкова Е. Г. Организация и проведение коммуникационных кампаний: учебник для студ. учреждений высш. проф. образования. М. : «Академия», 2014. 272 с.
3. Лэйхифф Дж. М., Пенроуз Дж. М. Бизнес-коммуникации. Стратегии и навыки. СПб. : Питер, 2001. 686 с.
4. Почепцов Г. Г. Паблик рилейшнз для профессионалов. Москва-Киев : Рефл-бук : Ваклер, 2001. 651с.

Кудлай І.

асистент кафедри природознавчих наук
Одеський національний політехнічний університет
(Одеса, Україна)

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ У СИСТЕМІ СУЧАСНОГО ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ

В даний час уклад життя пред'являє студенту певні вимоги — це висока якість освіти, конкурентоспроможність, комунікабельність, вміння орієнтуватися в потоці інформації.

Під інноваціями в освіті розуміється процес вдосконалення педагогічних технологій, сукупності методів, прийомів і засобів навчання. У теперішній час інноваційна педагогічна діяльність є одним з істотних компонентів освітньої діяльності будь-якого освітнього закладу. Інноваційна діяльність формує основу для створення конкурентоспроможності тієї чи іншої установи на ринку освітніх послуг і визначає напрямки професійного зростання педагога, його творчого пошуку, реально сприяє особистісному зростанню вихованців.

На сучасному етапі завдання системи освіти — робити все можливе для досягнення визначених результатів: розробляти нові освітні програми, програми з предметів, застосовувати ефективні освітні технології, удосконалювати умови, в яких навчаються діти.

Нововведення або інновації характерні для будь-якої професійної діяльності людини і тому стають предметом вивчення, аналізу, впровадження. Інновація педагогічна – це нововведення в педагогічну діяльність, зміни в технології навчання і виховання, що мають на меті підвищення їх ефективності.

Звернемо увагу, що педагогічні інновації — це:

а) цілеспрямовані зміни, що вносять в освітнє середовище нововведення, поліпшують характеристики окремих частин, компонентів і самої освітньої системи в цілому;

б) процес освоєння нововведення (нові засоби, методи, технології, програми, і т.д.);

в) пошук нових методик і програм, їх впровадження в освітній процес і творче переосмислення;

г) впровадження навчальних матеріалів та продуктів нового покоління відповідно до вимог сучасної економіки та соціального запиту ринку праці.

Основна мета освіти - це не тільки накопичення студентом певних знань, а й підготовка його як самостійного суб'єкта освітньої діяльності. Впровадження інноваційних педагогічних технологій є вимогою сучасного державного освітнього стандарту.

Перехід на нові освітні стандарти передбачає зміну ролі викладача. В даний момент сучасна педагогіка розглядає викладача як менеджера, керуючого активною розвиваючою діяльністю студентів. Це складніша діяльність, ніж в традиційному навчанні, і вимагає від педагога більш високого рівня професійно-педагогічної підготовки, компетентності та майстерності. У такій ситуації викладач повинен володіти різними інструментами організації навчального процесу.

Інноваційний підхід до освіти дозволяє сформувати самостійну, творчу особистість, готову до життя в умовах динамічне мінливого сучасного світу.

Система освіти веде до зміни пріоритетів у діяльності викладача: не навчити, а створити умови для самостійної роботи студентів. Тому інформаційні технології стали провідним компонентом навчального заняття.

В даний момент часу існує велика кількість різних програмних засобів для створення всіляких комп'ютерних презентацій, різних ігрових завдань, для застосування інших ресурсів і можливостей Інтернету — все це є критерієм ефективності освіти.

В сучасних освітніх закладах використовують різні педагогічні інновації. До інноваційних технологій навчання можна віднести: інтерактивні технології навчання, технологію проектного навчання та комп'ютерні технології. Також серед сучасних технологій навчання, своєчасність і корисність яких підтверджена досвідом роботи ЗВО, слід виділити: особистісно-орієнтовані, інтеграційні, колективної дії, інформаційні, дистанційні, творчо-креативні, модульно-розвивальні тощо.

Інтерактивна модель своєю метою ставить організацію оптимальних умов навчання, при яких всі студенти активно взаємодіють між собою. В інтерактивній моделі навчання у студента немає можливості залишитися осторонь. До інтерактивних методів навчання відноситься групова дискусія. В сучасній системі освіти існує безліч різноманітних варіантів організації дискусії, так як вона активно розробляється не тільки як технологія навчання, але і як спосіб здійснення колективної творчої діяльності тих, хто навчається. Різноманіття видів дискусії визначається різноманіттям цілей, змістом, видами діяльності, кількістю учасників. Так, крім дискусій, організованих у вигляді обговорення проблеми невеликою групою, існують такі, які забезпечують ефективне проведення дискусії в досить численній групі шляхом її поділу на малі групи та організації обговорення в них, а потім — моніторингу результатів діяльності малих груп.

Технологія інтерактивного навчання ставить за мету організувати комфортні умови навчання, при яких всі студенти беруть активну участь у навчальному процесі, взаємодіючи між собою. При роботі з інтерактивними технологіями активна діяльність викладача замінюється на активну діяльність студента, а завдання педагога — створити умови для ініціативи.

Сучасний світ, безумовно, не став би таким, яким ми звикли його бачити, якби так стрімко не розвивалися технології інформаційної сфери.

З кінця 20 сторіччя і до сьогоднішнього моменту здійснений справжній прорив в даному секторі, ми можемо переконатися в цьому, ледь глянувши навколо себе.

Прогрес інформаційних технологій розширює кругозір всіх, хто стикається з ним, дає можливість ефективно використовувати ресурси інформації і знань, накопичених суспільством за довгі роки існування.

Практика застосування сучасних інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) в освітніх установах різного рівня в даний час досить інтенсивна розширюється. Система вищої професійної освіти не є винятком. Численні дослідження вчених останніх років (Д. П. Тевс, 2006; В. А. Кошбахтиєв, 2009; С. С. Сангіна, 2009 та ін.), присвячені вивченню різних аспектів цього питання, свідчать про його актуальність. Постійне оновлення технологічних можливостей сучасних засобів комунікації обумовлює постійне зростання інтересу дослідників до вивчення ефективності їх застосування в освітньому середовищі.

Як зазначає С. С. Сангіна, розвиток інформаційно-комунікаційних технологій йде настільки швидко, що існуючі педагогічні дослідження не встигають проаналізувати нові методи, форми і засоби навчання.

В умовах розвитку цивілізації — переходу до інформаційного суспільства, наукові знання та інформація стають визначальним чинником суспільного життя і виробництва, яка базується на галузях, які безпосередньо виробляють інформаційні продукти і послуги, а також обладнання для передачі і обробки даних та інформатизації [4].

Інтеграції напрацювань системи освіти з новітніми інформаційними і комунікаційними технологіями дозволяють сформувати відкритий освітній простір доступний для широких верств населення [2].

У зв'язку з цим можливістю повсюдного застосування ІКТ є важливим фактором підвищення ефективності не тільки процесу навчання в освітньому закладі, але і процесу самоосвіти фахівця на всьому протязі його трудової діяльності. Саме сьогодні самоосвіта за допомогою ІКТ набуває особливого значення і все частіше стає предметом вивчення педагогічної науки [1].

Можливості використання в освітньому процесі єдиного глобального інформаційного простору, самостійного отримання необхідної, постійно оновлюється інформації, безсумнівно, значущі характеристики ІКТ, однак потенційні можливості застосування ІКТ у системі освіти, зокрема в рамках вищої професійної освіти набагато ширше.

Отже, сучасний зміст освіти має орієнтуватися на використання інформаційних технологій, поширення інтерактивного, електронного навчання з доступом до цифрових ресурсів та інтелект-навчання для майбутнього.

Література:

1. Алексюк А. М. Педагогіка вищої освіти України: історія, теорія : підруч. для студ. / А. М. Алексюк ; Міжнар. фонд «Відродження». — К. : Либідь, 1998. — 558 с.
2. Інноваційні педагогічні технології: теорія та практика використання у вищій школі : монографія / І. І. Доброскок, В. П. Коцур, С. О. Нікітчина [та ін.] ; Переяслав-Хмельницький держ. пед. ун-т ім. Г. Сковороди, Ін-т пед. освіти і освіти дорослих АПН України. — Переяслав-Хмельницький : Вид-во С. В. Карпук, 2008. — 284 с.
3. Інновації у вищій освіті: проблеми, досвід, перспективи : монографія / П. Ю. Саух [та ін.] ; ред. П. Ю. Саух. — Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2011. — 443 с.
4. Феномен інновації: освіта, суспільство, культура : монографія / В. Г. Кремень, В. В. Ільїн, С.В. Пролесєв [та ін.] ; Ін-т обдар. дитини АПН України. — К. : Пед. думка, 2008. — 471 с.